

Většina domácích povídek pak má společný, pokud ne rovnou vtip, tak minimálně jistý nadhled, se kterým jsou podané – *Ve vodě na souši*, *Malá žížalí loupež*. Na první pohled také sršící vtipem *Vítězství socialismu s lidskou tváří* pak spíš v některých momentech vyvolává mrazení, i když úsměv rozhodně dokáže vyloudit také.

Na vážnou notu tak vlastně hraje jen *Kterak Hospodin chtěl a nevěděl jak*. Blížící se nová potopa světa prostě není žádná sranda. Oproti tomu nabízí *Poslední bůh* alespoň nějakou naději, i když přichází až po totálním kolapsu lidstva.

Z publicistiky opět stojí za pozornost *Fantastická věda a Fanouškovské teorie*, které staví do nového světla snad všechny známé filmy z posledních let. Některé teorie jsou hodně přitažené za vlasy ale alespoň pobaví. Naopak srovnání knižní a filmové verze *Zlatého kompasu* šlo úplně mimo mě. Fanoušky Philipa Pullmana ale nejspíš zaujme.

Co se tak týká skladby a kvality jednotlivých povídek, nabízí letošní trojka opět kvalitní počtení a není jí co vytknout. Na čem by ale redakce do příště měla hodně zapracovat, je kvalita samotného textu. Chápu, že občas nějaký překlep se může objevit, ale tohle číslo je dost odstrašujícím příkladem, protože těch chyb je víc než dost. Třeba takové slovo *zburcpvaůa* (str 32) je vyloženě zvukomalebné. Korunu všemu pak nasadil chybějící konec povídky Anny Šochové (str 54), pokud to tedy není autorský záměr, který jsem nepochopil.

Zahraniční SF

Siobhan Carrollová: **Protože se umí plížit**

(For He Can Creep, 2019, překlad Tadeáš Pelech)

Rebecca Campbell: **Důležité selhání**

(An Important Failure, 2020, překlad Kateřina Niklová)

*

Domáci SF

Marie Domská: **Život nad loď**

Eliška Drongová: **Panna Vesta**

Martin Lochman: **Ve vodě, na souši**

Martin Gilar: **Vítězství socialismu s lidskou tváří**

František Jirka: **Malá žížalí loupež**

Anna Šochová: **Kterak Hospodin chtěl a nevěděl co**

Jiří Václavíček: **Poslední bůh**